

re videantur; hoc semper præ oculis habendo, facilius esse magno in numero decipi, & in ordinandorum turba aliquos existere, qui immerentes in Clerum irrepant; satius verò esse, paucos & bonos, quam multos pravosque, Ecclesiæ Ministros habere. Quod si præterea debitum impendatur studium in discutiendis qualitatibus ordinandorum, quas nempe sacri Canones in iis requirunt, ut dignè in Clerum adsciscantur, si optimatum & potentium commendationibus hac in re minimè deferatur; minuetur profectò ambientium numerus, simulque corruptelas & scandala, quæ in Clericorum multitudine facilè occurrunt, si non omninò tolli, magna tamen ex parte evitari continget, absque eo quod opus sit ad novi generis remedia, sacris Ecclesiæ canonibus ignota, confugere. Has quidem agendi regulas Nos ipsi, hujus nostri Pontificatus exordio, Ecclesiarum Præsulibus inculcare non omisimus per Epistolam encyclicam datam ad omnes Patriarchas, Primates, &c. quæ incipit *Ubi primum*, & impressa est *Bullarii nostri tom. 1. num. 2.* Totam verò hanc materiam eruditè admodum tractavit Agnellus Honoratus, Canonicus Aversanus, in quadam sua Dissertatione typis impressa Neapoli anno 1742. in qua etiam pag. 127. de prædicta Epistola nostra honorificam mentionem fecit.

CAPUT V.

Ne obtentu quidem removendi abusus à rebus sacris, potest in Synodo quidquam constitui contra jus commune; quamobrem viribus caruere quædam Synodales Constitutiones respicientes sponsalia, & matrimonia clandestina, etsi justè ac sanctè, atque ad graves eliminandos abusus viderentur quodammodo necessarie.

In dioecesi Valentina sæpissimè eveniebat, ab uno eodemque cum pluribus sponsalia contrahi; atque inde fiebat, ut graves inter utriusque partis consanguineos orirentur discordiæ, & frequenter in judicio litigandum esset, quænam sponsalia prævalerent, aliisque forent præferenda. Ad prospiciendum dioecesis tranquillitati, & tot præcidenda litigia, rogatus fuit Archiepiscopus, ut in sua Synodo stateret, nulla atque irrita in posterum futura sponsalia, quæ sine præsentia Parochi, duorumque saltem testium contraherentur; sed prudens Archiepiscopus porrectis sibi precibus abnuit tantam quippè potestatem sibi inesse non existimavit extendendi ad sponsalia decretum Tridentini *sess. 24. c. 1. de reform. matrim.* quo irrita fiunt clandestina conjugia. Actum fuit de hac re in sacra Congregatione Concilii, quæ Archiepiscopi sententiam approbavit, ejusque commendavit consilium; siquidem Tridentinum in citato decreto nihil innovavit circa sponsalia, eaque reliquit sub dispositione juris communis, juxta quod, etiam remotis arbitris, validè contrahuntur. Congregationis responsum habetur *lib. 1. decretor. pag. 99. & pag. 126.* Legi etiam potest nostra *Instit. 46.* ubi proluxè de hac materia disseruimus.

Al-

II. Alter Archiepiscopus ad eliminandum abusum, nimium in dies in sua dioecesi inolescentem, ut matrimonium contracturi, nulla præmissa istius denuntiatione, infirmitatis prætextu, Parochum arcesserent, & coram eo, licèt invito & reluctante, ac duobus testibus, matrimonium iniirent, Constitutionem promulgavit, qua, adempta Parochis facultate assistendi matrimoniis, quibus non præcessisset debita denuntiationes, matrimonia ita contracta, nulla atque irrita decrevit & declaravit. Sed re delata ad eandem Congregationem Concilii, hæc teste Cardinali de Lugo *Respons. moral. 1. 1. dub. 45.* Archiepiscopo mandavit, ut quantotius suam revocaret Constitutionem; omissio quippè denuntiationum sine Episcopi dispensatione, reddit utique matrimonium illicitum, non tamen efficit invalidum; neque in Episcopi potestate est, novum statuere impedimentum dirimens quod à solo summo Pontifice potest induci; uti pluribus demonstrant Sanchez *de matrim. lib. 7. disp. 1. n. 1.* & Pontius *lib. 6. de matrim. cap. 1. num. 12.* Quocirca eadem sacra Congregatio Concilii, apud eundem Sanchez *lib. 3. disp. 21. num. 12.* validum definivit matrimonium celebratum coram Parocho, cui ab Episcopo sit generatim interdictum, ne matrimoniis assistat: *Congregatio Cardinalium respondit, valere matrimonium contractum coram Parocho, cui interdictum est ab Episcopo, ne interveniat.* Is enim adhuc est verè Parochus, suæque retinet parochiæ titulum, & propterea omnibus præstat qualitatibus, quas Tridentinum exposcit ad matrimonii validitatem; prohibitio autem Episcopi solum operatur, ne ille licèt, non itidem ne validè assistat.

III. Aliud esset de matrimonio ce-

lebrato contra interdictum Papæ, munitionum decreto irritante; siquidem cum Papa possit per suam universalem legem novum impedimentum dirimens matrimonio apponere, potest, etiam in aliquo speciali eventu prohibere, ne inter peculiare personas matrimonium contrahatur, simulque discernere, ut contra suam prohibitionem contractum sit irritum; quemadmodum adnotarunt Alexander de Nevo, & Calderinus in *cap. Tua, de sponsa duorum*, docentque Barbosa in *cap. Ad dissolvendam, n. 4. de desponsat. impuber.* Leander *Oper. moral. tom. 2. tract. 9. disp. 25. de impedimentis matrimonii quest. 3.* Becan. in *Sum. tit. de Sacram. c. 49. q. 1. n. 6.* Schmalzgrueber *ad lib. 4. Decretal. tit. 16. n. 9.* Sola verò prohibitio, siue decreto irritante, producit dumtaxat impedimentum impediens, non autem dirimens matrimonium; quamobrem Alexander III. in *cap. Ex litteris, de matrim. contract. contra interdict. Eccles.* validum pronuntiavit matrimonium initum contra Episcopi inhibitionem, & adhuc pendente lite super præviis sponsalibus à contrahentium altero cum alia persona stipulatis. Quod, si idem Pontifex in *cap. Tua fraternitas, de sponsa duorum*, irritum declaravit matrimonium, contra Episcopi inhibitionem, contractum, post aliud matrimonium antea initum, sed nondum carnali copula consummatum; non ideo secundum matrimonium irritum dixit, quia esset celebratum contra Episcopi interdictum, sed quia ei aliud obstabat matrimonium, quod licèt dumtaxat ratum, adhuc tamen induxerat impedimentum dirimens alterius matrimonii postea attentati; quod integram Decretalem legenti manifestè patet, ponderatque Gonzalez in *cap. De muliere, de matrim. contract. contra*

tra interdictum Ecclesie, num. 2.

IV. Non prohibetur tamen Episcopus, severissimis poenis illorum refranare proterviam, qui, contra interdictum Ecclesie, matrimonium contrahere præsumunt; quod cum communi tradit Sanchez *lib. 3. disp. 46. num. 7.* notans insuper, eas poenas non esse à jure præfinitas, sed ejusdem Episcopi permitti arbitrio. Verùm etiam in his decernendis cavere debet, ne sua abutatur libertate, & jus commune infringat, quod aliò exponemus exemplo. In Synodo Salmaticensi fuerat olim edita Constitutio, cujus meminit Covarrubias *in 4. Decretal. 2. part. cap. 6. num. 4.* qua excommunicatione latae sententiæ innodabantur contrahentes matrimonium, non præmissis publicationibus à Tridentino præscriptis; & præterea decernebatur, hac excommunicatione irretitos, statim esse evitandos, licet non essent publice ac nominatim denunciati. At ejusmodi constitutio, quoad secundam sui partem, sustineri minimè potuit; quoniam evitandos pronuntiabat, qui juxta canonicas sanctiones evitandi nequaquam sunt; in celebri enim Extravaganti Martini V. incipien. *Ad evitanda*, edita in Concilio Constantiensi, evitandi decernuntur solùm excommunicati, publicè & nominatim denunciati, ac publici, & notorii Clericorum percussores; uti ponderant Sanchez *de matrim. lib. 3. disp. 46. num. 10* & Cardinalis de Lugo *cit. dub. 45. n. 5.* Quamvis verò Fagnanus *in cap. Quod à Prædecessore, num. 55. de schismaticis*, probare conetur, evitandos etiam esse quoscumque, qui facti notorietate certò dignoscuntur in excommunicationem incidisse, juxta posteriorem sanctionem Concilii Lateranensis V. *sess. 11. §. Statuimus autem*, ejus tamen doctrina ferè communiter rejecta est, cum

ubiquè moribus sit recepta laudata Constitutio *Ad evitanda*; quod testatur Suarez *de cens. disp. 9. sect. 25.* Laymam *Theolog. moral. lib. 1. tract. 5. part. 2. c. 4. n. 1.* Cabassut. *in theorica, & praxi Jur. Canon. lib. 5. cap. 11. n. 3.* Cardinalis Albitius *de Inconstantia in Fide c. 18. num. 23.* Engel *ad lib. 5. Decretal. tit. 39. num. 56.* Wiestner *ibid. n. 63.* Reifstuel *num. 138.* quod etiam superius innuimus *lib. 6. cap. 5.* Illud tamen, quod ad Martini V. Constitutionem *Ad evitanda*, mirum videri potest, quod, cum ab eo Pontifice in Constantiensi Concilio edita fuisse dicatur, nulla tamen illius mentio vel minima occurrat sive in Actis ejusdem Concilii, quæ ab Hermano Vonderhardt collecta, & sex voluminibus in folio edita fuerunt, in quibus minutissima quæque habentur, quæ singulis diebus in Concilio gesta assentur, sive in tot aliis monumentis ad idem Concilium pertinentibus, quæ extant in Labbeana Conciliorum Collectione *tom. 12. edit. Parisien. sive in aliis nuperrimè prolatis à Dominico Mansio in suo Supplemento tom. 4.* Quare tota illius Constitutionis Auctoritas desumitur ex testificatione S. Antonini, qui eam per extensum refert, tum *in 2. part. sue Summæ Historial tit. 22. cap. 6. §. 4.* tum etiam *in 3. part. sue Summæ Theolog. tit. 25. cap. 2. & 3.* ubi eorum dicta refellit, qui vel asserebant, propositam quidem in Concilio fuisse prædictam Constitutionem, sed Fratrum suffragiis, & Italicæ præsertim nationis sententia rejectam fuisse, vel eam ita editam fuisse, ad quinquentium dumtaxat vigere deberet; contra quos docet, eandem non modò propositam, sed etiam acceptatam in Concilio fuisse, eique perpetuam vim, & auctoritatem fuisse tributam; quarum

rum rerum testem appellat Julianum tunc Auditorem Generalem Cameræ Apostolicæ, deinde Cardinalem S. R. E. insignem illius ætatis virum, & Jurisprudencia maximè celebratum. Hac super re videri etiam possunt adnotationes in Summam S. Antonini, in Editione illius Operum Veronæ adornata anno 1740.

V. Sed, ut ad matrimonia rejeamus, & ad decretum Concilii Tridentini super eorum celebrationis forma, cum *in cit. cap. 1. ses. 24. de reform. matrim.* arbitrio Ordinarii relicto sit poenas statuere in Parochum, qui cum minore, quam duorum, aut trium testium numero, hujusmodi contractui interfuerit; sicut etiam in testes, qui sine Parocho, vel alio Sacerdote de ipsius Parochi, vel Ordinarii licentia, suam iisdem contractibus præsentiam impendere præsumserint; dubitatum aliquandò fuit, an stante bona fide, sustineri posset pro valido matrimonium coram Parocho, & unico teste contractum. At sæpè dicta Congregatio Concilii die 14. Januarii 1673. negativè respondit, ut relatum habetur *lib. 28. decret. pag. 4. à terg. & 5.* Eadem tamen, proposito dubio super validitate matrimonii contracti coram duobus testibus sine Parocho, in loco, ubi hæreticus tantummodò minister residebat, Catholicus autem Parochus, aliusve Sacerdos vel omninò non aderat, vel illius adeundi libera potestas non erat; omnibus facti circumstantiis ritè perpensis, pro validitate respondit die 30. Martii anni 1669. uti legitur *lib. 26. decretor. pag. 198. à terg. & 199.* Et huic quidem Congregationis sententiæ inherere se ostendunt Sylvius *in Comment. in Supplem. ad 3. part. D. Thomæ quest. 45. art. 5. q. 4.* Platellius *in Synopsi Cursus Theolog. part. 5. cap. 6. §. 8. de clandest. ma-*

tr. matrim. num. 1123. Pontas *in Dictionar. casuum conscientie verb. Impedimentum Clandestinitatis cas. 20.* Gamachæus *in 3. part. tract. de Matrim. cap. 28. in fin.* Cardinalis de Lauræa *in 4. lib. sentent. tom. 3. disp. 22. art. 5. §. 4.* Clericatus *de Sacram. matrim. decis. 55. num. 23.*

VI. Illud etiam præfato Tridentini decreto additum legitur, ut decretum ipsum in singulis Parochialibus Ecclesiis pluries promulgari, & populo explicari deberet, utque *in unaquaque Parochia suum robur post triginta dies habere inciperet à die primæ publicationis in eadem Parochia factæ, numerandos; cit. cap. 1. in fine.* Cum igitur, ad judicandum de Conciliaris legis vigore in unoquoque loco, præmittenda videretur probatio publicationis decreti in Ecclesia parochiali ipsius loci pridem expleta, jam hoc pro regula habetur, ut ibi facta præsumatur ejusdem decreti publicatio, ubicumque constet jam usu receptum esse, ut matrimonia coram Parocho, et duobus, vel tribus testibus, tamquam in executionem decreti Concilii Tridentini celebrentur; ut apertè legitur in quadam resolutione, à prædicta Congregatione edita 26. Septembris anni 1602. quæ refertur *lib. 10. decretor. pag. 47. Publicationem præsumi, ubi id decretum fuerit aliquo tempore in Parochia, tamquam decretum Concilii observatum; & concordant ea, quæ enuntiata leguntur in alia superius citata resolutione die 30. Martii 1669.*

VII. Jam verò, cum in diocesi Kioviensi, atque in tota Ruthena provincia, numquam promulgatum fuisset sæpius laudatum decretum Tridentini *sess. 24. c. 1. de reform. matrim.* ad præcidenda nihilominus scandala, quæ ex clandestinis conjugiiis, in maximam animarum perniciem, provenie-

niebant, in Dioeciesana Synodo Kioviensi, habita die 11. Octobris 1619. atque in Synodo Provinciali Ruthena, habita die 6. Augusti 1626. Constitutiones sunt editæ, in quibus irrita declarata sunt matrimonia, aliter, quam coram Parocho, & duobus, vel tribus testibus, celebrata; eodem planè modo, quo à Tridentino statutum fuerat, licet nulla Tridentini fuerit in illis facta mentio; simulque jussi sunt singuli Rutheni Parochi eas Synodales Constitutiones per suas Ecclesias quam primùm promulgare, sicuti etiam à Tridentino fuerat præscriptum; iis, qui post hanc publicationem, sine Parochi, & duorum saltem testium præsentia matrimonium contraxerunt, injuncta est separatio, & veluti nullo inter se legitimo connubii fœdere obstructis, libera facta est potestas trans-eundi ad alia vota.

VIII. De hisce decretis acriter disceptatum fuit cum in sacra Congregatione de Propaganda Fide, tum in sacra Congregatione Concilii. Scripserunt in utramque partem Theologi, & Canonistæ; quorum nonnulli existimarunt, nihil esse dubitandum de validitate Constitutionum, quæ adamussim respondebant, & verbis, & menti Concilii Tridentini; quod ideo non fuit expressè nominatum, ne illius nomine audito, Rutheni schismatici, quibus est invisum, magis magisque ab unione retraherentur, et ne similiter Græci ab orthodoxa Ecclesia separati, occasionem inde arriperent spargendi in vulgus, Latinos velle suos mores, et ritus in ipsorum Ecclesiam invehere; quam calumniam nobis impingunt, ut plebis animum à Latinis avertant, atque in schismate obduratum detineant.

IX. Alii ex adverso fuerunt in sententia, præfata Synodalia Statuta, quamquam Tridentino omninò con-

formia, viribus tamen carere; quod hac ratiocinatione manifestè confici sunt arbitrati. Tridentinum noluit, suum decretum, quo irrita matrimonia clandestina, quempiam afficere, & ligare, nisi post triginta dies ab ejusdem decreti publicatione facta in Parochia, in qua ipse degit; ut patet ex verbis decreti, quæ suprâ retulimus; at in parochialibus Ecclesiis Ruthenis numquam prædictum Conciliare decretum fuit promulgatum; itaque matrimonia inibi aliter contracta, quam Tridentinum præscripserit, non possunt esse irrita, virtute decreti ejusdem Tridentini. Unde igitur restat, ut irrita sint virtute Constitutionum à Synodis Ruthenis editarum, earumdemque Synodorum nomine, atque auctoritate, per singulas Parochias promulgatarum. Hoc autem contingere nequaquam potest; nulla quippè peculiaris Synodus potest inducere novum impedimentum dirimens matrimonium, seu hujus contrahendi novam formam præscribere; sed est ad id necessaria suprema auctoritas vel Concilii Œcumenici, vel summi Pontificis.

X. Hanc postremam opinionem amplexata est sacra Congregatio, quæ die 2. Decembris 1628. rescripsit, synodalia Decreta Ruthena, per Parochias publicata, non potuisse firmitatem adimere matrimoniis, contra formam in iisdem statutam, contrahendis, & propterea valida definivit matrimonia clandestina inita post eorumdem decretorum promulgationem; quodque hic necessariò consequeretur, redintegrari jussit conjugia, hoc tantum nomine rescissa, quod aliter essent celebrata, quam Synodales exposcerent Constitutiones; conjugesque ea de causa separatos ad cohabitationem instaurandam adegit, idque, etiam si post separationem alias celebrassent nup-

nuptias, quarum validitati obstabant primæ jam legitimè contractæ. Ut porro deinceps incommoda averterentur, quæ ex clandestinis proveniunt matrimoniis, eadem Congregatio consuluit Sanctissimo, ut per suas Apostolicas litteras in forma Brevis, iisdem ferè verbis conceptas, quibus Tridentinum utitur, conjugia aliter quam coram alterutrius contrahentium Parocho, & duobus, aut tribus testibus, in posterum contrahenda, irrita decerneret, easque litteras per singulas Parochias Ruthenas præciperet promulgari.

XI. Eadem sententiam, in qua, post novum examen, eadem Congregatio perstitit die 20 Martii 1629. approbavit, confirmavitque Urbanus VIII. simulque deputavit particularem Congregationem, quæ de modo deliberaret, quo litteræ Apostolicæ essent formandæ. Habita est hæc Congregatio die 20. Aprilis 1629. eaque suggerente, scripta fuere duo Brevia; alterum, in quo demandabatur publicatio decreti Concilii Tridentini expressè & nominatim; alterum, in quo ipsemet Pontifex, verbis tamen à Tridentino acceptis, & facta insuper Tridentini mentione, nullius roboris decernebat nuptias, quæ sine Parocho, & testibus in posterum fierent. Utrumque Apostolicum Breve transmissum fuit ad Nuntium Apostolicum, eique insinuatum, ut nisi ab expressa publicatione Tridentini turbas, & tumultus excitandos prævideret, uteretur primo Brevi; sin minus, urgeret promulgationem secundi per quamlibet Parochiam, non tamquam decreti Tridentini, sed tamquam Constitutionis Pontificiæ; Parochis autem injungeret, ut populo declararent, Pontificiam Constitutionem vim habituram post triginta dies ab ejusdem publicatione, in parochia facta, numeran-

dos, quemadmodum etiam Tridentinum in suo decreto cautum voluit. Litteræ quoque datæ sunt ad Archiepiscopum Kioviensem, quibus post plurimum commendatum ejusdem studium abducendi Fideles à clandestinis desponsationibus, fuit suaviter quodammodo reprehensus, quod deliquisset contra Jus commune, adscribendo sibi potestatem, qua certò carebat.

XII. Ex quibus satis abundè demonstratum arbitramur, numquam permitti Episcopis aliquid in suas Synodales Constitutiones inserere, quod juri communi, atque Apostolicis Constitutionibus refragetur, etiamsi illud necessarium reputetur ad evellendas corruptelas, & rerum sacrarum tuendam religionem.

XIII. A tradita tamen regula excipitur Constitutio Synodalis, quæ sit corroborata Apostolica confirmatione; ab hac enim tantas accipit vires; ut prævaleat juri communi, cui cæterò quin sit contraria; sicuti advertunt Gonzalez *ad regul. 8. Cancellaria in 3. annot. num. 217. & seq.* Rota *decis. 60. num. 4. & seq. part. 9. recent.* quod tamen est intelligendum, si confirmatio Apostolica sit in forma specifica, ut ajunt, non in communi; latum quippè inter hæc duo confirmationum genera intercedere discrimen, alibi demonstrabitur.

XIV. Hic autem monendos censis Synodalia legum latores, ne facile putent, Sedis Apostolicæ confirmationem in forma specifica accessuram esse eorum statutis, quæ Juri communi, & Constitutionibus Apostolicis contraria dignoscantur, non quia satis auctoritatis in eadem Sede non sit ad derogandum cuilibet positivæ legi Ecclesiasticæ; sed quia ita fert illius institutum, & consuetudo, ut in peculiaribus quidem casibus, si graves cau-

causæ ita suadeant, dispensationes à legibus generalibus, aliquando concedere non recuset; ipsas tamen leges pro cæteris casibus in suo vigore subsistere velit; cùm Romanus Pontifex sacrorum canonum, atque Constitutionum à Prædecessoribus suis editarum, quoad licet, custodem se, ac vindicem præbeat, ac etiam sanctionis illius disciplinæ adsertorem, quæ gravium Theologorum, aliorumque sapientum, piorumque virorum consensu comprobatur.

XV. Quin etiam ipsa Apostolica Sedes cavere solet, ne quid novi contra jus commune, receptasque Doctorum opiniones, sine gravi causa decernat. Quo in genere memoria tenemus, sub Pontificatu Clementis XI. à viris quibusdam, doctrina, & zelo præstantibus expositum fuisse, quod in provisionibus Prioratum, Præceptoriarum, aliarumque Dignitatum, & Commendarum Ordinis Hierosolymitani, non rarò eveniebat, ut preces, pactiones, & munera intercederent; unde, cùm hujusmodi dignitates, atque Commendæ, juxta communem Canonistarum opinionem, inter Beneficia Ecclesiastica, licet manualia, recenseantur, ad eradicandos abusos, optimum factum videbatur declarare, prædicta munera, pacta, aliaque ambitionis, aut avaritiæ molimina, pro simoniaco habenda esse; adeoque eos, qui talia egissent, omnibus iis poenis subjectos esse debere, quas sacri canones in simoniacos statuerunt.

XVI. Hujus rei examen Nobis tunc in minoribus existentibus, & sacre Romanæ Inquisitionis Consultoris munus gerentibus, commissum fuit. Nos autem prolixo elaboratoque scripto demonstravimus primum negari non posse, quia ex sententia Canonistarum, & ex fori opinione, Hierosolymitani Ordinis Prioratus, Præcepto-

riæ, atque Commendæ pro Beneficiis Ecclesiasticis manualibus haberentur, & juxta eam opinionem, materia, & subjectum simoniæ in ipsis esse censebatur. Verumtamen subjecimus, id à Theologis nequaquam admitti, & quidem horum sententiam gravissimis rationibus innixam esse. Cæterum insinuare non omisimus, dandam esse operam, omnique ratione agendum esse, ut relati abusus omnino tollerentur; cùm & injustum, & pessimi exempli esset, ut quæ præmia ex præclari Ordinis instituto destinata sunt iis, qui magna, & diuturnæ ipsi Ordini servitiæ præstiterint, intervenientibus pactis, atque muneribus, distribuuntur; quod tamen alia via efficiendum esse censuimus, quam per ejusmodi declarationem, qua definiretur ejusdem Ordinis Prioratus, Præceptorias, atque Commendas, Ecclesiastica Beneficia esse, in quorum collatione, & provisione simoniæ crimen admitti posset, quod poenis adversus simoniacos statutis puniendum esset.

XVII. Porrò ad essentiam Beneficii Ecclesiastici, juxta Theologos, id necessariò requiritur, ut ei annexum sit alicujus spiritualis ministerii exercitium, utque idem in personam Clericali caractere insignitam conferatur; quæ duo cùm in Commendis Ordinis Hierosolymitani minime reperiantur, idcirco putant, Beneficiorum denominationem, & qualitatem iisdem propriè non competere, & consequenter neque simoniæ materiam in illis esse. Ita sentiunt Suarez de Relig. tom. 1. lib. 4. cap. 27. num. 6. & seq. Victoria Prælect. de simonia n. 45. Gibalin. de simonia q. 20. consecrat. 7. Diana in edit. coord. tom. 5. tract. 7. resolut. 76. per tot. & concordant alii plures Theologi à nobis allegati in Dissertatione, de qua supra; ubi etiam ad

advertimus, in eadem sententiam convenisse Theologos tum Facultatis Parisiensis in quadam consultatione per eos edita, & relata apud Saintebeuve tom. 2. cas. 72. tum Salmanticensis Universitatis, quorum auctoritatem citant PP. Salmanticenses in Theol. moral. tom. 4. tract. 19. de simonia cap. 2. punct. 9. num. 65. & seq. tum denique infrascriptos Theologos Romanos, qui olim de hac ipsa questione interrogati, consultationibus suis scripto exaratis eandem opinionem tueri non dubitarunt; nimirum P. Alpharum sacre Pœnitentiariæ Theologum, Societatis Jesu, item Theologos Collegii Casanatensis, Ordinis Prædicatorum, & P. Gerardum Capassi Ord. Servorum B. M. V. ac P. Leandrum Porzia Ordinis S. Benedicti Congregationis Cassinensis, qui postea inter S. R. E. Cardinales coopertatus fuit.

XVIII. His omnibus per dictum Pontificem Clementem XI. maturè perpensis, conscriptæ fuerunt ab eo litteræ in forma Brevis ad Magnum Magistrum Ordinis Hierosolymitani sub die 11. Februarii anni 1719. incipientes *Inclytum Ordinem*, quæ legi possunt in Collectione selectorum Brevium, & Epistolarum ejusdem Pontificis, typis impressa, tom. 2. p. 694. & seq. quæ quidem litteræ libenti & grato animo ab eodem magno Magistro exceptæ fuerunt (ut colligitur ex altero Brevis ad eum dato, quod extat eodem tom. 2. pag. 712. in quo citatur illius epistola in gratiarum actionem ad Pontificem scripta die 21. Junii prædicti anni) ac etiam in Cancellaria ejusdem Ordinis registratæ fuerunt. In iis igitur Pontifex, commemoratis prius, quæ circa materiam, de qua agitur, præscripta sunt in ipsius Ordinis statutis auctoritate Apostolica confirmatis, tum etiam solemnè jurejurando,

quo singuli Præceptorias, aliasque Commendas, seu dignitates Ordinis pro tempore obtinentes, profitentur, se illas neque pretio, neque pactis, aut pollicitationibus adeptos esse, & quidem abominandam hanc corruptelam, Ecclesiasticis æquè, ac secularibus legibus damnatam, & poenis indictis severissimè prohibitam, gravibus verbis detestatus, omnes & singulas electiones, seu collationes & provisiones, quas ea ratione procurari, aut fieri contingere, nullas & irritas esse, & fore, nec ullo diuturnæ possessionis, aut bonæ fidei obtentu sanari posse, decrevit; eos autem, qui aditum sibi ad Præceptorias, Commendas, Dignitates, aliaque Ordinis Beneficia, seu munera, pravis ejusmodi artibus munire contenderent, quique his consentirent, poenas omnes à sacris canonibus, & à sæpè dictis statutis præscriptas incurrere, iisque re ipsa subjiciendos esse declaravit; easdemque poenas, quatenus opus esset, innovavit, & adversus prætensum fortè non usum, seu contrarium usum, restituit, & redintegavit. Verùm tamen abstinendum censuit ab ea declaratione, quam quidam fieri postulaverant, quod scilicet prædicti Ordinis Prioratus, Præceptoriarum, aliaque Dignitates, atque Commendæ, tamquam Beneficia Ecclesiastica, materiam, & subjectum simoniæ constituerent; proindeque ii, qui pactiones, & munera in expiscandis earum collationibus, & provisionibus interponerent, quique his consentirent, simoniacorum poenis puniendi forent. Justam enim rationem habendam esse duxit contrariæ Theologorum sententiæ, quam hujusmodi decreto edito damnare visus fuisset; simulque abusum idoneis remediis corrigere, & propulsare non prætermisit.